

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

číslo: 21

23. května 2021

Cena: 10 Kč

Letní hudební setkání v Broumově

XXVIII. kurz varhaníků a zpěváků
Církve československé husitské

Protože pandemie covidu ustupuje a přichází postupně rozvolňování, je zapotřebí plánovat a tedy počítat s konáním již tradičního hudebního setkání, které se uskuteční v Broumově ve dnech 8. – 17. 8. 2021.

Sestra Jana Wienerová, místní farářka a spirituálka kurzu, učinila v místě již mnoho jednání ve věci zajištění všeho potřebného, za což jí patří velký dík. Zejména ubytování v klášteře vzhledem k zájmu o atraktivní destinaci Broumovska muselo být objednáno již na konci loňského roku. Kurz je určen pro začátečníky i pokročilé. Nabízí možnost ve skupinkách či individuálně hrát na varhany v několika broumovských kostelích, zdokonalovat se v doprovodu liturgie, Kalousovy pobožnosti i písní ze Zpěvníku ČČSH. Součástí našeho setkání je společný nácvik sborového zpěvu. Vše v průběhu dnů spěje k přípravě veřejného koncertu účastníků kurzu. Kurz navštíví pan Radek Rejšek, kampanolog, který pro nás připravuje zajímavou přednášku o zvonohrách včetně seznámení, jak na zvonohru hrát. Může to být pro pokročilejší lákadlo, aby se po zprovoznění královéhradecké zvonohry mohli zapojit do plánovaných vystoupení pro veřejnost.

Budeme se setkávat při ranních a večerních pobožnostech, které povede ses. Wienerová a při nichž se budou střídají jednotliví účastníci ve varhanním doprovodu. V neděli 15. srpna oslavíme den Páně s broumovskou náboženskou obcí, odpoledne bude generální zkouška na koncert, který se uskuteční v 18,30 hodin v klášterním kostele sv. Vojtěcha. Před ním jako poděkování za propůjčení varhan broumovských kostelů zpěvem od 17 hodin doprovodíme tamtéž mši. Na pondělí 16. srpna připravujeme celodenní výlet s návštěvou památných broumovských kostelů. Nebude chybět ani tradiční biblická večeře. Sraz účastníků bude v neděli 8. srpna v podvečer, poté bude následovat ubytování a společná večeře. Do svých domovů se rozjedeme po snídani v úterý 17. srpna. Vzhledem k delšímu pobytu i narůstajícím cenám stravování a služeb kurzovně předběžně odhadujeme na 4500 - 5000 Kč, včetně ubytování a stravování. Věříme, že letošní kurz stejně jako v předchozích letech opět finančně podpoří diecéze naší církve.

Kurz varhaníků a zpěváků se koná pod patronací královéhradecké diecéze a jejího biskupa bratra Pavla Pechance. Zájemci se mohou přihlašovat do 28. června 2021 na mailovou adresu vedoucího kurzu: nocsh.kov@seznam.cz. Prosíme, uveďte základní přihlašovací údaje, příp. požadavky na stravování. Těšíme se na setkání, které jistě bude stejně krásné jako všechna přechozí.

Zdeněk Kovalčík,
vedoucí kurzu
Jana Wienerová,
spirituálka kurzu

Církevní zastupitelstvo ČČSH dne 26. dubna 2021 přijalo na návrh biskupské rady toto usnesení:

S ohledem na probíhající pandemickou situaci Církevní zastupitelstvo schvaluje konání církevního sněmu k volbě patriarchy ČČSH dne 19. 6. 2021 (sněm může být svolán do vnitřních i do venkovních prostor). CZ vyzývá br. správce církve, aby sněm svolal nejpozději 7. 5. 2021 (dle řádů 6 týdnů předem).

CZ připomíná své usnesení ze dne 3. 2. 2021, že rozhodnutí o případných námitkách k volbě patriarchy ponechává na volebním sněmu. V případě, že pandemická situace neumožní sněm konat v červnu 2021, církevní zastupitelstvo usnesením prodlužuje pověření správce církve ThDr. Tomáše Butty do 30. 9. 2021. Správce církve v tom případě svolá církevní sněm na 4. 9. 2021.

Nedovolí-li pandemická opatření státu konání volebního sněmu ČČSH k volbě patriarchy v červnu ani v září 2021, rozhodne CZ o dalším postupu.

CZ žádá diecéze, aby do 25. 5. 2021 nahlásily na ÚÚR ses. tajemnici Mgr. Janě Krajčířkové své laické delegáty na volební sněm s uvedením data zvolení na konkrétním shromáždění náboženské obce (volba volitelů na shromáždění náboženské obce nesmí být starší než 6 let). CZ usnesením konstatuje, že pokud se bude konat sněm 19. 6. 2021, nebude se konat jarní zasedání CZ.

Žena a spása světa

Když se řekne „žena“, okamžitě se mi vybaví verš z písně undergroundového kazatele Svátí Karáska: „Ženský, ty jsou fajn, to se ví, se ví.“ A proč jsou ženy tak „fajnové“? Prostě proto, že jsou! Bez nich by život byl neuvěřitelně nudný a šedivý. Chyběly by v něm barvy lásky a vůně tajemství.

Každý člověk je tajemstvím sám sobě. Muži a ženy jsou zas tajemstvím jedni pro druhé. Básnička Sylva Fischerová se táže: Co mohu vědět? / Co mám dělat? / V co smím doufat? / Ptá se člověk / a tak sám je otázkou / Otázka obalená masem / chodí po zemi.

Jako by nestačilo, že sami sobě jsme otázkou, ještě více otázek se nám otvírá při setkání s dalšími lidmi. Mezilidské vztahy jiskří kreativním napětím, dynamikou, bez níž bychom se v životě nikam neposunuli. Zvláště intenzivně se dynamika života promítá do vztahů mezi muži a ženami, do vzájemného stýkání, dotýkání i potýkání obou pohlaví.

Žena je mystériem, jímž je korunováno Boží stvoření. Vždyť podle vyprávění Geneze byla stvořena jako poslední z celého Božího díla. Tajemstvím ženy jsem přitahován a fascinován, neboť v ženě se zrcadlí cosi podstatného z tajemství samotného Boha – Boží krása a něha, Boží touha a citlivost, Boží péče o svět, ale také Boží moudrost, kterou teologie křesťanského Východu zosobňuje v postavě Sofie, již byl zasvěcen velechrám v Cařihradě a do níž se zamiloval Konstantin, jeden ze slovanských věrozvěstů. Moudrost promlouvá ve Starém zákoně: „*Hospodin mě vlastnil jako počátek své cesty, dřív, než co konal odedávna*“ (Příslaví 8,22). Sofii se Boží dílo začíná, Evou se dovršuje!

Žena je nejen tajemstvím, ale i věčnou inspirací a výzvou. Svým tělem je totiž bytostnější než muž spjata se zemí a přírodou, s jejími rytmy a cykly. Zároveň je nositelkou Ducha, který je v hebrejštině ženského rodu (odvážím se říci „Duška svatá“). Žena ukazuje k mateřské tváři Boha, protože je dárkyní a ochránkyní života. Mimochodem, v sepětí ženy s Duchem svatým, Pánem a Dárcelem života, podle mého názoru spočívá skutečný smysl mariánské úcty, což je téma v naší husitské církvi stále diskutované.

Není náhodou, že právě ženy zastávají klíčové úlohy ve výchově, vzdělání, zdravotnictví a sociálních službách, ve starosti o vztahy, rodinu, domov a životní prostředí. Všude, kde mohou, pečují o rozvoj a růst života. Požehnanou službu životu konají ženy i v církvi. Obohacují naši křesťanskou spiritualitu například důrazem na ekologii a sociální práci. Nepodléhají tak snadno „pro-

Plameny Ducha svatého sestupují na Marii a apoštoly. Autorem malby je El Greco (vlast. jménem Doménikos Theotokópoulos), malíř řeckého původu.

fesní slepotě“, protože mívají časté přesahy do jiných důležitých sfér. Originálním pohledem přispívají k hlubšímu porozumění biblickým textům, aktualizují poselství evangelia.

Muži tíhnou k technickým a logickým řešením, rádi vytvářejí ideje a systémy. Díky Bohu – a díky ženám! – našťástí v těch systémech se dá žít, neboť ženy je dovedou zútlulnit a zlidštit.

Ze srdce děkuji milujícím ženám, které mě inspirují, na prvním místě ženám v mé rodině – manželce, sestře, mamince a babičce. Poděkování právem náleží i ženám v náboženských obcích, kde působím jako farář. Bez jejich obětavé služby, mod-

liteb a nasazení by církevní společenství nemohlo fungovat, což platí dvojnásob v současné velmi náročné pandemické době, která nás všechny podrobuje těžké zkoušce.

V teologii jsem vlastně „feminista“. Spolu s Pavlem Evdokimovem, autorem pozoruhodné knihy *Žena a spása světa*, totiž věřím, že královské kněžství Božího lidu se v míře nejvyšší uskutečňuje v ženách, neboť ony jako nositelky Ducha obnovují tvář Země krásou a dobrem, jimiž je Bůh obdařil.

Tak se naplňuje naléhavá prosba „*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země*“ (Žalm 104,30) a s ní i Dostojevského prorocství, že „*krása spasí svět*“. **Lukáš Bujna**

O Svatodušním hymnu

V křesťanské tradici se dochovalo několik starobylých hymnů, které se obračejí přímo na Ducha svatého. Nejznámější z nich je sekvence Veni Sancte Spiritus, někdy nazývaná Zlatá sekvence a zpívaná při mši svatě o slavnosti Soslání Ducha svatého.

Nebiblický zpívaný text na rytmicky se opakující melodii je jednou z pouhých čtyř středověkých sekvencí, které byly povoleny v římském misálu publikovaném v roce 1570 po tridentském koncilu (1545 - 63). Před Tridentem mělo mnoho svátků své vlastní sekvence. Její text byl zhudebněn řadou skladatelů, zejména během renesance (včetně Dufaye, Josquina, Willaerta, Palestriny, Johna Dunstaba, Lassa, Victorie a Byrda). Jak tomu často bývá v hudební historii, autorství jak textu, tak i nápěvu je sporné. Autorem slov gregoriánského chorálu bývá označován papež Inocenc III. (1161 - 1216) nebo canterburský arcibiskup a primas Anglie Štěpán Langton (zemřel 1228). Z dnešního pohledu podtrhuje jejich boj o autorství také skutečný historický spor. Roku 1206 jmenoval Inocenc III. Langtona kardinálem, jeho uvedení do úřadu arcibiskupa však vedlo k rozepři mezi papežem a anglickým králem Janem Bezzemkem. Ten

novému arcibiskupovi zabraňoval ve vstupu do země, od čehož ho neodradil ani papežem vyhlášený interdict (1208) a exkomunikace (1209). Langton se do své arcidiecéze dostal až roku 1213 a hodnost mu byla vrácena až následujícím papežem Honoriem III. Ať krásný básnický text složil kdokoliv (existují také teorie o jiných autorech), byl Langton muž velice vzdělaný, který jako první rozdělil text Bible na kapitoly a velkou měrou ovlivnil vznik Magny charty. A teď ke stránce hudební. V našem zpěvníku patří píseň „Přijď, ó Duchu přesvatý“ (Zpěvník ČČSH, č. 261) k nejoblíbenějším. Byla zařazena v Českém misálu do formuláře na Hod Boží svatodušní a jako autor překladu tohoto středověkého hymnu z latiny je uveden Alois Tuháček (1883 - 1945), mj. spoluautor liturgie ČČSH. Nápěv pochází ze Svatojanského kancionálu, který měl základ v kancionálu Šteyerové (1683). V římskokatolickém zpěvní-

ku je píseň zařazena pod číslem 422A. Má pět slok a dva nápěvy. První je textově i hudebně naprosto totožný s naším.

Spoluautor husitského zpěvníku Josef Tomašík ponechal tradiční harmonizaci ze Svatojanského kancionálu (tak jako u katolíků), avšak nahradil tříčtvrteční rytmus frázově logičtějšími šestičtvrtovými. Autorem druhého katolického nápěvu (422B) je olomoucký skladatel a kněz Ludvík Holain (1843 - 1916). Tuto pěknou svatodušní píseň vydal poprvé ve svém (Holainově) Olomouckém kancionálu (1883). Kromě kněžské služby byl Holain také sběratelem lidových písní a varhaníkem v kostele sv. Mořice. Jako vzdělaný hudebník přísně dodržoval zásadu, aby se rytmus slova shodoval s přízvukem a rytmem hudby. Vzpomeňme i my při zpěvu písně „Přijď,

O Duchu svatém

„Bože, Duchu svatý, Utěšiteli, který přicházíš, abys nám byl po boku a ku pomoci; zdroj milosti, světla a všech nebeských darů, sestup na nás nyní jako kdysi na apoštoly a obnov si a nově udělej v církvi Božské dary a tak zbuduj z nás svůj svatý chrám. Naplňuj nás svou Božskou moudrostí a známostí pravdy slova života a učíš nás přibytkem své svaté přítomnosti. Osvěťuj nás paprsky věčného světla, ať v něm chodíme, žijeme i umíráme a druhým na cestu spásy svítíme. Propůjčuj nám pravé, obecné kněžství a učíš nás tak modlitebníky, kteří se ujímají břemen druhých a tak v tobě oslavují Otce i Syna navěky. Amen.“

Br. farář Václav Mikulecký

„On je pramenem posvěcení, světlem rozumu; každému rozumu dává ze sebe jakoby jakési osvěcení, aby se dopátral pravdy. ... Svou podstatou je jednoduchý, ale působí rozmanitým způsobem. Jako je celý v jednotlivých bytostech, tak je i všude celý. Je rozdělován tak, že sám nic netrpí. Všichni na něm mají účast takovým způsobem, že sám zůstává celý podobně jako sluneční paprsek. Ten jako

by byl přítomen u jednoho, kdo se těší z jeho dobrodiní, a přece osvěcuje zem i moře a prozařuje vzduch.“

Basil Veliký

ó Duchu přesvatý“ nejen na její významovou hloubku, ale také na Holainova slova: „Není nad duchovní píseň českou, která duchovní hlad konejší stravou chutnou a záživnou a zaskví se v celé své kráse a ušlechtilosti“.

Jan Valušek

Zpěv

Zdeněk Svoboda

Zpívají, zpívají kdesi neviděni
Chorál přelíbezný,

Zpívají o zemi, v níž žalu není a nad kterou bdí Bezný.

A samého nebe dotýká se

Píseň přelíbezná.

Ta patří křehké jarní kráse, kterou nikdo z cizích nezná.

Zpívají, zpívají sladce bez přestání

Pěvci přelíbezní,

Zpívají o lásce, té nejkrásnější paní,

A o tom, jak by bylo bez ní.

Z kazatelského plánu

Hod Boží svatodušní

Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země. Aleluja.

(Žalm 104,30)

První čtení: Skutky 2,1-11

Tužby svatodušní:

2. Za dary Ducha svatého, za moudrost a rozumnost, radu a sílu, umění a zbožnosti svatou bázeň, modleme se k Hospodinu.

3. Za vedení Duchem svatým, aby řídil naše kroky po správných cestách, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože naší spásy, Dárce života, sešli nám svého Ducha, proměň nás pravdou a daruj nám správnou řeč k hlásání evangelia! Prosíme tě, osviť nás, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Římanům 8,22-27

Evangelium: Jan 15,26-27; 16,4b-16

Verš k obětování: Žalm 51,14

Verše k požehnání: Skutky 2,2,4

Modlitba k požehnání:

Bože naší spásy, vylitím Ducha svatého jsi všem lidem otevřel cestu do života věčného. I naše rty otevři svým Duchem, aby náš jazyk zvěstoval tvou slávu! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 261, 263, 265, 267

Nad Písmem

Vichr z nebe

Sk 2,1-13

Třetí hlavní svátky křesťanského roku – Svatodušní svátky – jsou na rozdíl od Vánoc a Velikonoc pro naši dnešní společnost asi nejskrytější. Možná i proto, že jsou komerčně nejméně využitelné. Není tu žádný stromeček s hvězdou, pod který by se daly koupit dárky jako o Vánocích, není tu ani žádná velikonoční koleda s pomlázkou a kraslicemi, mazancem, jidášky a beránkem.

Dalším důvodem menší nápadnosti těchto svátků je u nás jistě i to, že s nimi není spojen žádný další den volna, a navíc neděle Hodu Božího svatodušního je v závislosti na Velikonocích pokaždé jindy.

K těžší uchopitelnosti těchto svátků však patří rovněž to, že se týkají Ducha, o kterém Pán Ježíš říká, že jako vítr vane, kam chce. A týkají se také církve, kterou zase nikdo tak moc nechce. Jsou to vlastně její narozeniny. Narozeniny církve, o níž některé kritické hlasy říkají, že je dnes spíš jen vdovou po Duchu svatém. Tam, kde je nám však duchovním domovem (i J. A. Komenský ji nazývá matkou), tam si její narozeniny v vděčnosti připomínáme. Nejen bohoslužbou, ale ve Slezsku např. smažením vaječiny a v našem sboru třeba zase narozeninovým dortem.

V souvislosti s biblickou připomínkou svatodušních událostí nás však jistě napadne otázka: Co by asi dnes udělal prudký vichr s našimi kostelními svíčkami, případně svíčkami na narozeninovém dortu?

Nechal by je rozhořet, anebo by je naopak spíš sfoukl? A odtud je jen krůček k ještě podstatnější otázce: Co by mocné zavanutí Božího

Ducha udělalo s námi? Nespoleháme někdy až příliš lehkomyšlně na Boží zaslíbení, že nalomenou třítinu nedolomí a doutnající knot neuhasi? Neudělali jsme někdy z toho svého doutnání ctnost?

Známé podobnosti o deseti družičkách nám připomíná, že nestačí mít jen lampičky s knoty, ale že je potřeba také olej. Ducha svatého nemáme ve své moci, nemůžeme si ho vynutit, ale smíme o něj prosit. Bude v nás však mít ještě co zapálit? Čemu v nás dá rozhořet užitečným plamenem a oslovujícím světlem, tak jako kdysi v životě prvních učedníků? A co naopak nejspíš rychle sežehne a v mžiku spálí na popel?

Za všemi těmi přirovnáními k živlům – k vichru a ohni – jistě cítíme onu dynamiku Ducha, která kdysi o jeruzalémských Letnicích uvedla do pohybu do té doby uzavřený kruh učedníků. Tím prvním i pro okolí viditelným projevem jeho působení bylo to, že byli zbaveni strachu a vyšli ven mezi ostatní lidi. Tím druhým pak bylo zvláštní obdarování, že všichni rozuměli jejich svědectví o velikých skutcích Božích. Proto se o křesťanských Letnicích hovoří také jako o opaku zmatení jazyků při stavbě babylon-

ské věže. V Babelu (doslova „Zmatku“) si lidé ve své sobecké pýše přestali rozumět, ač hovořili do té doby jedním jazykem, zatímco tam, kde je při díle Boží Duch lásky a pravdy, tam lidé různých jazyků najednou zase rozumí. Netouží nahradit Boha a dostat se na jeho místo, ale naopak vidí, co pro ně Bůh učinil a činí, když se v Ježíši Kristu stává člověkem a z lásky k nám zaujímá místo nejen v betlémských jeslích, ale i na golgotském kříži.

A tak věrme, že i dnes Duch svatý vane a je při díle všude tam, kde spaluje náš sobecký strach o sebe a kde si nás slovy i beze slov používá k srozumitelnému a pravdivému svědectví o Boží lásce.

Duchovní obdarování mohou být pestrá a rozdílná tak jako jazyky, kterými mluvíme. Kéž by však v životě nás všech uzrávalo i ovoce Božího Ducha, o kterém mluví apoštol Pavel v listu Galatským (5,22): **láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tičnost a sebeovládání.**

O apoštolch si tehdy někteří mysleli, že jsou opilí. Kéž by i dnes tím našim pro ostatní nápadným znamením byla právě radost, po jejímž zdroji se budou ptát. **Štěpán Klásek**

Duchu svatý, ty nás znáš lépe než my sami sebe, a tak prosíme:
dotýkej se nás, naplňuj nás
a proměňuj v živé Kristovo tělo v dnešním světě a čase.
Tam, kde potřebujeme oživit,
sestup na nás jako déšť na posečenou louku,
ale tam, kde jsme zabeďněni ve svých předsudcích a představách,
rozraz naše závory.
Přijď, Duchu svatý!

Radost - projev naplněného života

Před lety jsem při jedné návštěvě v Galerii Cesty ke světlu Zdeňka Hajného viděla zajímavý pořad. Psycholog Zdeněk Matějček v jeho rámci přečetl svou esej O radosti. „Společná radost lidí spojuje - kdežto společná starost nikoliv,“ řekl mimo jiné. Mít někoho rád, vysvětlil, to znamená, že jde o vztah, který předpokládá vzájemnost. Lidská společná radost je jedním z úhelných kamenů stavby osobnosti, počínaje již útlým dětstvím.

Mnicha, psychologa a spisovatele Anselma Grüna nadchl Aristotelův názor, že je pro něj radost projevem naplněného života. Dovojuje, že nejintenzivnější radost pociťuje ten, kdo naplní své schopnosti a jehož aktivita není blokována vnitřními ani vnějšími překážkami. Radost v nás totiž něco uvádí po pohybu. Jde o uzdravující a inspiřující sílu. Grün je přesvědčen, že v okamžicích radosti jsme s to prožívat jednotu se sebou samými. Doporučuje nám, abychom si vybavili radostné chvíle, vzpomněli si třeba i na to, jakými gesty jsme dávali najevo tuto emoci v dětství. Tleskali jsme, tančili, poskakovali, zpívali? Dokážeme se znovu potěšit při vzpomínce na minulou radost? Jsme schopni se osvobodit od traumatických zážitků a více se zaměřit na léčivou sílu tohoto pozitivního citu?

Humanistický filosof Erich Fromm chápe jako jev hojnosti lásku, a právě tak i radost. Ta proto vždycky nějak souvisí s láskou, která staví na vzájemné úctě a integritě, nikoliv na vzájemné závislosti. Fromm lásku pochopitelně pokládá za ctnost. Tato hodnota pro něj znamená především přičinění. V lásce můžeme rozvíjet schopnosti, které jsme dostali do vínku. Můžeme je nazvat hřívnami, a ty, jak víme, nemají ležet ladem, ale máme je zmnožovat.

Švýcarská vědkyně Verena Kastová hovoří o radosti jako o „povznájející emoci“. Pozitivní emoce nám propůjčují křídla a vytvářejí spojení mezi lidmi. Tato psycholožka nás vybízí, abychom si začali psát „autobiografii radosti“. Takováto autobiografie začne našemu životu klást následující otázky: „Jak jsem dosud prožíval radost? Co mi ji kazilo? Kde mi byla odeprána?“ A také: „Co se s ní během mého života stalo? Vzrostla?“

Zakončeme naši malou úvahu o úloze radosti povzbuzující myšlenkou A. Grüna, který píše: „Tam, kde si člověk uvědomuje svou vitalitu a energie se v něm rozproudí, tam se setkává s Bohem a dokáže v sobě odhalit prapůvodní duchovní stopu.“

Olga Nytrová

Toužíme nacházet cestu života

Podle chasidů, jak se nad nimi zamýšlí stále velmi inspirativní myslitel Martin Buber, je každý jedinec zde na zemi něčím novým a svou osobnost má na tomto světě dovést pokud možno k co největší dokonalosti. Boží všeobšahlost se totiž vyjevuje, a to je velmi nadějně, skrze nekonečné množství cest, které k Němu vedou, a každá z nich je člověku otevřena. Ja'akov Jicchak Horowitz, „Jasnovidce“ z Lublinu, zvolal: „Jaký by to jen byl Bůh, kdyby měl jenom jediný způsob, jak by mu bylo možno sloužit!“ Tím, že může každý člověk přicházet k Bohu ze svého místa, ze své podstaty, může k němu dojít i lidstvo samotné, postupujíc všemi cestami. Bůh nepraví: „Toto je cesta ke mně, a to není,“ ale říká: „Vše, co činiš, může být cestou ke mně, pokud to děláš tak, že tě to ke mně vede.“ To je řečeno vskutku šalamounsky. Připomíná nám to, že se máme zaměřovat na to, abychom byli stále a co nejvíce v přítomnosti Hospodinově.

Každý by měl rozpoznat, k čemu je povolán právě on. V každém je něco vzácného, co není v nikom jiném. Chasidismus učí, že radost ze světa, jež jsme posvětili celou svou bytostí, vede k radosti v Bohu. S každou lidskou bytostí se do světa vkládá něco, co ještě nebylo, cosi původního a naprosto jedinečného. Svou povahou jsi na světě jediný, nikdo takový tu ještě nebyl, protože kdyby někdy už někdo takový existoval, nebylo by zapotřebí tvoje narození. Každý z nás je zde něčím novým, a svou osobitost na tomto světě má přivést k duchovní vyzrálosti.

Cesta k Bohu má být úsilím o čistotu srdce, o život v Boží přítomnosti. Máme být v souladu s myšlením a citěním Božím. Jak upozorňuje Anselm Grün, jsme pokoušeni démony, kteří v nás vyvolávají myšlenky a skrze ně se nás pokoušejí dostat do nesprávného postoje vůči Bohu a lidem. Démoni žárlí. Ochrání nás jedině to, když se ponoříme do pokorné modlitby, když vrůstáme do Boží přítomnosti.

Rabi Michal ze Zločova pravil, že i my stejně jako praotcové Abraham, Izák a Jákob se máme stát, každý z nás svým způsobem ve světle učení a služby, původci něčeho nového. A nedělat to, co již bylo učiněno, nýbrž to, co je právě potřeba udělat. K našemu sebeuvědomění a hledání cesty napomáhá zajímavý pohled na chasidy z pera filosofa Martina Bubera, který tak skvěle zpracovává vztahování se našeho já k Božím Ty. Je tím, kdo nám dokáže poukázat na originální souvislosti a neotřele nás povzbudit na naší duchovní cestě.

Olga Nytrová

Společné prohlášení Konference evropských církví (CEC) a Rady evropských biskupských konferencí (CCEE) k 20. výročí dokumentu Charta Oecumenica

Rev. Christian Krieger, předseda Konference evropských církví (CEC), a J. Em. kardinál Angelo Bagnasco, předseda Rady evropských biskupských konferencí (CCEE), vydali k 20. výročí orientačního dokumentu *Charta Oecumenica – směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě*, následující společné prohlášení.

V posledních 20 letech evropský kontinent zažíval relativně klidné období a zároveň zlepšení ekumenických vztahů. To se projevovalo v oblastech každodenního života, například ve společném svědectví a akcích v rámci lokálního ekumenismu, ale i v uzavírání mezi-církevních manželství. Bylo dosaženo několika teologických dohod a ekumenicky školená a formována byla také nová generace teologů. Vzkvétalo několik mezináboženských iniciativ. Církev posílila svou práci směřující ke spravedlnosti a míru ve světě, v neposlední řadě kvůli zvýšenému pohybu lidí z jiných kontinentů, a zvýšily své snahy v péči o stvoření. Poselství Charty Oecumenicy přispělo a dodalo energii veškerému tomuto vývoji a transformaci. Za mír, který jsme zažili, a za úspěchy globálního ekumenického hnutí děkujeme Bohu, našemu Stvořiteli!

Zatímco usilujeme o Boží království, naše společnost a církev jsou nadále zkoušeny našimi lidskými hříchy a všemi druhy rozdělení. Staré a nové rozpory potřebují řešení, společenské a ekonomické nerovnosti volají po transformaci našich postojů a struktur. Pokračující hrozby pro demokracii a přírodní prostředí vyžadují, abychom věnovali novou pozornost celistvosti života. Obnovení ozbrojených konfliktů a teroristických útoků v některých částech kontinentu v nedávné době vyžadují pokání, odpuštění a spravedlnost. Tváří v tvář těmto skutečnostem, kdy církev nově definuje svou službu uprostřed pandemie covidu-19, znovu společně a v duchu jednoty združujeme náš

závazek svědčit Kristu jako našemu Spasiteli a jeho příslibu proměněného života z moci Ducha svatého.

V následování zákona našeho Pána vyjádřeného v Janovi 17 a v Chartě Oecumenice, „aby všichni byli jedno“ (J 17,21), jsme si vědomi, že jednota křesťanů není výsledkem pouze našich lidských snah. Tato jednota je zároveň tím, za co se Ježíš modlil a trpěl, a musí být v tomto světě zřetelná. V tomto smyslu toužíme být nástroji této jednoty a zavázat se k obnově, abychom posílili církevní společenství skrze společnou modlitbu a činy, a zároveň nabízet naši službu světu prosazováním spravedlnosti a míru.

Rev. Christian Krieger
předseda CEC

J. Em. kard. Angelo Bagnasco
předseda CCEE

Zdroj: www.ceceurope.org,
přeložila Kateřina Vítková

Pozn. redakce: U nás byla Charta Oecumenica podepsána představiteli církví při ekumenické bohoslužbě slova v Praze v pondělí 22. ledna 2007 – kdy se uskutečnilo setkání představitelů jednotlivých církví sdružených v Ekumenické radě církví a katolických biskupů. Za naši církev dokument podepsal bratr patriarcha Tomáš Butta. Následně byl v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí pro veřejnost během „večera otevřených kostelů“ dokument představen.

Světová rada církví se podílela na konání Světového týdne imunizace k podpoře očkování pro globální zdraví

Mimořádné snahy vyvinout vakcíny proti covidu-19 a zavádět programy hromadného očkování dodávají naději miliónům lidí po celé Zemi. Po celou dobu pandemie veřejné zdravotnické organizace úzce spolupracovaly s neziskovými a náboženskými organizacemi. To změnilo jak získávání faktických informací o vakcínách, tak i podporu lidí v tom, aby jednali v očkování solidárně.

Během každoročního Světového týdne imunizace, iniciativy UNICEF, která se konala 24. dubna - 2. května, letos Světová rada církví zintenzivnila svou podporu jmenováním deseti významných členů společenství, aby se připojili k 300 vakcinačním šampionům, které jejich dlouhodobý partner UNICEF, zabývající se právy dětí, mobilizuje ke světové imunizaci. Cílem

je uplatnit vliv skrze blogy na sociálních médiích a dalších kanálech, aby se zvýšilo povědomí o rozhodující roli, jakou hraje imunizace prostřednictvím očkování v záchraně životů.

Úřadující generální tajemník SRC Rev. Prof. Dr. Ioan Sauca povzbuzuje náboženské představitelky, aby kladli důraz na očkovací programy: „Musíme dělat vše, co můžeme, abychom lidi ochránili před covidem-19 a dalšími potenciálně smrtelnými nemocemi. Je naší povinností uplatňovat vliv, který je nám svěřený, i mimo kateřiny našich místních kostelů. Církevní představitelé mají hrát zásadní roli ve vzrůstající důvěře veřejnosti ve vakcíny, zvláště v nynějších podmínkách,“ řekl.

Téma Světového týdne imunizace, „Vakcíny nás sbližují“, je součástí širší strategické priority UNICEF o imunizaci mezi lety 2021 a 2025. Důraz je kladen na to, aby děti po celém světě dostaly běžné očkování, a také na osvětu lidí o vakcínách proti covidu-19.

Před covidem-19 téměř 14 miliónů malých dětí nedostalo žádné očkování a mnoho odborníků ve zdravotnictví se obává, že toto číslo po vypuknutí pandemie ještě

vzrostlo, protože se lidé začali bát vyhledat běžnou zdravotní péči. Prostřednictvím zpráv na sociálních médiích, vzdělávacích zdrojových materiálů a zvláštních reportáží se SRC připojí k UNICEF, Světové zdravotnické organizaci a dalším skupinám po celém světě, aby propagovala důležitost život zachraňující běžné imunizace, pomohla lidem získat pravdivé informace a bojovat proti mýtům a dezinformacím.

„Tím, že jsme součástí společenství rozprostírajícího se po celé Zemi, jsme přítomni i ve venkovských oblastech, kde je církev často centrem místní komunity. Tím, že jsme součástí každodenního života, se buduje důvěra a usnadňuje se tak komunikace s lidmi prostřednictvím zpráv týkajících se zdraví a léčení, což je jedna z našich programových oblastí,“ vysvětluje Sauca.

V nejbližších dnech SRC oznámí své vítěze – „šampiony“ v očkování. Během týdne členské církve SRC budou vyzvány, aby využily hashtag #VaccinesWork s fotografiemi lidí po podání vakcíny proti covidu-19 a popisem, jaké to je být očkován.

„Těšíme se na to, že od náboženských představitelů uslyšíme o jejich zkušenostech se zdravotnickými pracovníky v první linii, komunitními zdravotnickými pracovníky, odborníky na očkování nebo s učiteli, kteří již obdrželi vakcínu proti covidu-19 nebo na ni netrpělivě čekají,“ uzavírá Sauca.

Od r. 2015 je SRC zapojena do partnerství s UNICEF, zaměřujícím se na otázky dětských práv.

Zdroj: www.oikoumene.org
přeložila Kateřina Vítková

Zprávy

Lounské vikariátní shromáždění

V pátek 7. 5. 2021 se v lounském husitském kostele konalo shromáždění lounského vikariátu, při němž proběhlo vyhledávací řízení na pozici biskupa pražské diecéze Církve československé husitské. Volba pražského biskupa proběhne 5. 6. 2021 v Husově sboru na Vinohradech. Lounského shromáždění se účastnil úřadující biskup doc. ThDr. David Tonzar, který vedl spolu s vikářem Vladislavem V. Hánou úvodní pobožnost. Při shromáždění bylo přítomno osm delegátů s hlasovacím právem – duchovní i laici – a také několik hostů z lounské náboženské obce a z úřadu pražské diecéze.

HS

Setkání mladší mládeže v Příbyslavi 2021

– máme v naší romantické a stále ještě rozestavěné farní chaloupce a divoké zahrádce.

Setkání pro mladší mládež od 13 let se koná od 7. do 14. srpna 2021.

Spaní je v půdních pokojích po pěti ve vlastním spacáku, oddělené sprchy a WC, velká zahrada, koupaliště blízko.

Program má křesťanský základ - biblické příběhy, zpívání, ranni a večerní chvály v kapli, hry, soutěže, sporty, výlety, koupání, výtvarná činnost, ohně, atd.

Cena za týdenní pobyt je 1000 Kč. Přihlaste se včas!!

Nástup v sobotu odpoledne. Můžete přijet autem (dům je v horní části náměstí), dobré spojení vlakem (nádraží je blízko).

Vezměte si spacák, dobré boty, sandále, plavky, pláštěnku, pro jistotu teplé oblečení, potřeby osobní hygieny. Neberte nic cenného. Vaše chytré telefony budou oficiálně prohlášeny za hloupé a nepotřebné.

Kontakt: František Tichý, Komenského 20, Jihlava.

Tel. 736 265 817,

email: frantisektichy@email.cz. FT

Vítáme tě, bratře Patriku, a přijímáme tě do našeho sboru

V neděli 9. 5. 2021 jsme do společenství Církve československé husitské v Lounech přijali mladého bratra Patrika Dominice. Spolu s obcí se pak účastnil slavení a přijímání svátosti večere Páně. Modlíme se za tohoto našeho bratra, aby věrně následoval Pána a aby v jeho rodině zůstávala Boží láska.

HS

Poděkování

Vážení, moji milí bratři a sestry, Bohem milovaní. Děkuji Vám za nezasloužené blahopřání (viz Český zápas 18/2021, s. 1). Cokoli dobrého je tam napsáno o službě, to je pro nás pro všechny, protože jedni bez druhých také nejsme nic, jakožto nic nejsme bez Pána Ježíše, který Je Kristus. Bože Otče, děkuji ti za všechno. A s radostí odpovídám CHRISTÓS ALITHINÓS ANÉSTE! ALLILÚIA!

Niki Otisková

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Duch svatý

Pán Ježíš učedníkům slíbil před svým odchodem k Otcí Přimlucce, který s nimi bude na věky. Tím Přimlucem je Duch svatý, jehož symbolem je holubice. Seřadíte-li správně písmenka z našeho obrázku, dozvíte se, o kterém svátku Duch svatý k učedníkům přišel.

(Řešení z č. 19: Milujte se navzájem.)

Jana Krajčířiková

Z ekumeny

EVANGELICKÁ CÍRKEV V NĚMECKU VYDALA 10 PŘIKÁZÁNÍ PRO DIGITÁLNÍ VĚK

Vzhledem k tomu že digitální technologie prostupují téměř všemi sférami života a mění způsob, jak lidé žijí, pracují a komunikují spolu navzájem, nabízí nová publikace Evangelické církve v Německu (EKD) rady, jak zacházet s digitálním světem, které se opírají o pohled Desatera přikázání. Publikace „Digitální svoboda: Desatero přikázání v době digitální změny“ je strukturována do deseti sekcí, z nichž každá přezkoumává jedno z deseti přikázání z pohledu možností a nebezpečí digitálních technologií.

„Desatero přikázání odhaluje nové perspektivy digitální transformace a etické pohledy na to, jak ji můžeme utvářet,“ píše předseda Rady Německé evangelické církve v úvodu k publikaci. „Zákaz vytesaných modelů v náboženském kontextu, například, nabízí kritéria lidského přístupu vůči digitálním technologiím založeným na obraze,“ píše. „Biblické výroky o zabíjení, cizoložství nebo vydávání křivého svědectví nabízejí nové perspektivy v zacházení s autonomními zbraňovými systémy, osobními a intimními vztahy v digitálním prostoru, a s příležitostmi a nebezpečími nové komunikační kultury.“

Organizace EKD sdružuje všechny hlavní regionální protestantské církve. Je jedním ze spoluorganizátorů mezinárodního symposia na téma „Komunikace pro sociální spravedlnost v digitálním věku“, která se uskuteční v září 2021. 248-stránkovou publikaci v němčině doprovází webová stránka www.ekd-digital.de a kampaň na sociálních médiích.

Desatero přikázání v době digitální změny:

1. **Ochráňte a naplňte svobodu Božích stvoření v digitální sféře.** Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne. (Ex 20,2-3)
2. **Mějte na paměti, jak světy digitálních obrazů utvářejí identitu a solidaritu.** Nezobrazíš si Boha zpodoběním něčeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. (Ex 20,4)
3. **Buďte si vědomi možností náboženské komunikace v digitálním světě.** Nezneužívej jména Hospodina, svého Boha... (Ex 20,7)
4. **Dejte digitálnímu životu prospěšný rytmus.** Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. (Ex 20,8)
5. **Učiňte mezigenerační vztahy digitálně spravedlivějšími.** Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. (Ex 20,12)
6. **Zastavte digitalizované násilí.** Nezabiješ. (Ex 20,13)
7. **Dejte prostor svobodě a respektu v intimních vztazích v digitální sféře.** Nesesmilníš. (Ex 20,14)
8. **Podporujte spravedlivé zapojení do digitální ekonomiky.** Nepokradeš. (Ex 20,15)
9. **Podporujte pravdomluvnost v digitálním světě.** Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví. (Ex 20,16)
10. **Mějte se na pozoru před závistivostí v digitálním světě.** Nebudeš dychtit po domě svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu. (Ex 20,17)

Přeložila: Kateřina Vítková, zdroj: www.oikoumene.org

Gonda

Asi před 8 lety jsem zjistila, že v rychnovské synagoze-muzeu se koná krátkodobá zvláštní výstava - o Anně Frankové. Ze zvědavosti jsem tam zamířila. Uvnitř byla nějaká třída větších kluků - učňů. Přednášející je ve chvíli ztišila a začala jim vyprávět o nenávisti a rasové nesnášenlivosti, která lidi ohrožuje i dnes, nejen tehdy v době fašismu, za časů malé židovky Anny, která se v Amsterdamu s rodinou skrývala, psala si deník o tom, co prožívala, a která nepřežila.

Holandánská středního věku paní Dr. Hildegonda M. Rijksenová hovořila o tom všem s velkým zaujetím a kouzelnou češtinou. Nevěřičně jsem sledovala, jak ty kluky zaujala. Učitelé je vůbec nemuseli okřikovat. Když účastníci odešli, chvíli jsem s Gondou (čti: Chondou) mluvila. Setkala jsem se s ní asi po 15 letech. Jako správná Holandánská přijela do Rychnova nad Kněžnou z Olomouce, kde bydlela, na kole! Před několika málo týdny Gonda zemřela (25. 3. 2021).

Určitý čas pracovala i jako duchovní Církve československé husitské. V roce 1988, když musela z naší republiky odjet domů (nedostala další pobytové vízum), jsme ji s manželem doma, v Alkmaaru, navštívili. Gonda se nám celý půlden pilně věnovala. Vzhledem k tomu, že žila sama, neměla doma moc potravin. Po cestě koupila vaničku jahod a doma zjistila, že má jen chleba a máslo. Situaci vyřešila noblesně - chléb s máslem obložila půlkami jahod. Chutnalo to výborně. Jahody nám na zahradě začínají kvést. V červnu, až dozrají, „holandský chleba“ budeme jíst se vzpomínkou na ni.

Alena Naimanová

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktoři: Mgr. Josefina Hudcová, Mgr. Ervin Kukuczka, grafik Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna. Distribuce: ADLEX, spol. s r.o. Xaveriova 1888/45, Praha 5 150 00

Předplatné: Mgr. Dagmar Pišová, tel.: 220 398 117, e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz. Reklama: tel. 220 398 117

